

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolæ Præpositorum Generalium Ad Patres Et Fratres Societatis Jesu

Oliverius, Horatius

Pragae, 1711

II. Ejusdem ad PP. & FF. Soc: Jesu, qui sunt in Lusitania. Anno 1553. 26.
Martii. De Obedientiæ Virtute

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55386](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55386)

Præpositorum Generalium
Societatis JESU.

II.

S. P. N.

IGNATIUS

DE LOYOLA

Præpositi Generalis Primi,
et idem Secunda,

Ad Patres & Fratres Soc. Jesu,
qui sunt in Lusitania.

Anno 1553. 26. Mart.

De Obedientia virtute.

Summa gratia, & amor æternus
JESU CHRISTI Domini
nostri salutet vos, ac visitet
cum suis summis donis, & gra-
tiis spiritualibus.

I. **M**agnam animi voluptatem ca-
pio, Fratres in Christo carissi-
mi, cum affertur ad me, quam
acri studio conatúque ad summam virtutis,

*S. Pater
laudat
Sociorum
Virtutem.*

ac divini obsequii perfectionem enitamini, beneficio illius, qui vos, ut ad hoc vitæ Institutum vocavit, sic in eodem pro sua clementia retinet dirigítque ad beatum finem, ad quem, qui sunt ab ipso electi, perveniunt.

Eos tamen in obedientia vult excellere.

2. Atque ego sanè cùm vos omnibus donis ornamentisq; spiritualibus perfectos, tum verò (quod aliàs ex me cognovistis) in primis Obedientiæ virtute præstantissimos esse cupio : idque non solùm ob eximia quædam ac singularia ejus bona, quæ tot, tamque illustribus sacrarum litterarum testimoniis, atque exemplis, in Testamento æquè novo, ac veteri comprobantur; sed etiam quòd (ùt est apud S. Gregorium)

Greg. lib. 35. Moral. c. 10. Obedientia sola virtus est, quæ virtutes ceteras menti inserit, insertasque custodit. Hæc dum floruerit, florebut procul dubio reliquæ, edentque fructus, quales & ego in animis vestris exopto, & suo jure postulat is, qui humanum genus neglectæ Obedientiæ scelere afflictum, ac perditum, salutari ipse-

Ad Philip. 2. v. 8. met Obedentiâ reparavit, Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.

3. Ab aliis religiosis Ordinibus facilis patiamur superari nos jejuniis, vigiliis, & ceterâ victus cultusque asperitate, quam suoque ritu ac disciplinâ sanctè suscipiunt:

verâ

verâ quidem ac perfectâ Obedientiâ, abdi-
 cationéque voluntatis atque iudicii, cùm
 maximè velim, Fratres carissimi, esse con-
 spicuos, quicumque in hac Societate Deo
 Domino nostro deserviunt: ejusdémque
 Societatis veram germanámq; sobolem hac
 quasi notâ distingui, qui numquam intue-
 antur personam ipsam, cui obediunt, sed in
 ea Christum Dominum, cujus causâ obedi-
 unt. Siquidem Superiori, nec si pruden-
 tiâ, bonitate, ceterisve quibuslibet divinis
 donis ornatus instructusque sit, propterea
 obtemperandum est; sed ob id solum quòd
 vices gerat Dei, ejusdémque auctoritate
 fungatur, qui dicit: *Qui vos audit, me au-*
dit: & qui vos spernit, me spernit. Luc. 10.
 Nec 16.
 contrâ, sive consiliò, aut prudentiâ minùs
 valeat, quidquam idcirco de Obedientia re-
 mittendum, quatenus ille Superior est:
 quando illius personam refert, cujus sapien-
 tia falli non potest: supplebitque ipse, quid-
 quid ministro defuerit; sive probitate, aliis-
 que ornamentis careat. Siquidem disertis
 verbis Christus Dominus cùm dixisset, *Su-*
per Cathedram Moysi sederunt Scribae, & Pha-
risai; protinus addidit: *Omnia ergo quacum-*
que dixerint vobis, servate, & facite; secun-
dum opera verò eorum nolite facere.

B 3

4. Quo-

Gradus 1. 4. Quocircâ sedulò vos in eam curam, atque exercitationem incumbere cupio, ut Christum Dominum in Superiore quolibet agnoscere studeatis; in eoque divinæ Majestati reverentiam atque obedientiam summam cum religione præstare. Quod vobis minùs mirum videbitur, si animadverteritis præceptum esse ab Apostolo, ut Superioribus etiam sæcularibus ethnicisque pareamus, ut Christo, ex quo omnis potestas benè instituta descendit: sic enim scribit ille Ephes. 6. ad Ephesios: *Obedite dominis carnalibus cum timore & tremore, in simplicitate cordis vestri, sicut Christo: non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes; sed ut servi Christi, facientes voluntatem Dei ex animo; cum bona voluntate servientes, sicut Domino, & non hominibus.* Atque hinc existimare poteritis ipsi, cum se religiosus quispiam regendum ac moderandum alteri tradidit, non solùm ut Superiori, sed etiam nominatim, ut Christi partes agenti; quo illum loco apud animum suum habere, utrùm ut hominem, an ut Christi vicarium debeat intueri.

Gradus 2. 5. Jam verò illud etiam vobis clarè compertum esse, ac in animis vestris penitus insidere vehementer cupio, infirmam, & valdè imperfectam esse primam illam Obedi-

bedientia formam, quae mandata dumtaxat opere exequitur; nec virtutis nomine dignam, nisi ad alterum gradum ascendat, qui voluntatem Superioris suam efficiat, & cum eâ concordet, ut non solum in effectu executio appareat, verum etiam in affectu consensus; sicque idem velit uterque, idem nolit. Atque propterea in sacris litteris legimus, *Melior est Obedientia, quam victima.* Siquidem (ut Sanctus Gregorius docet) *per victimas, aliena caro; per Obedientiam verò, voluntas propria maculatur.* Quae quidem pars animi, quoniam est adeo praestans, sic fit, ut ejus oblatio, Domino ac Creatori nostro per Obedientiam facta, magni sit aestimanda.

1. Reg. 15. 22.
Greg. lib. 35. Moral. c. 10.

6. Quanto in errore, quamque periculoso versantur, non dico solum ii, qui in iis, quae ad carnem & sanguinem pertinent; sed illi etiam, qui in rebus alioquin admodum sanctis ac spiritualibus, (ut jejuniis, precationibus, aliisque quibusvis pietatis operibus) fas putant à praescripto Superioris ac voluntate discedere. Audiant, quod sapienter adnotat Cassianus in Collatione Danielis Abbatis: *Unum sanè, inquit, atque idem inobedientiae genus est, vel propter operationis instantiam, vel propter otii desiderium, senioris violare mandatum: tamque dispendio-*

Etiam in operibus pietatis.

Col. 4. c. 20.

sum est pro somno, quàm pro vigilia, Monasterii statuta convellere. Tantum denique ex Abbatis transire præceptum, ut legas; quantum si contempnas, ut dormias. Sancta fuit actio Marthæ, sancta contemplatio Magdalenæ, sancta pœnitentia, & lacrymæ, quibus pedes Christi Domini rigabantur: sed hæc omnia nimirum oportuit fieri in Bethania, quam vocem domum Obedientiae interpretantur: ut eâ re, quemadmodum ait

Serm. ad S. Bernardus, nobis significare voluisse Dominus videatur, nec studium bonæ actionis, nec otium sanctæ contemplationis, nec lacrymam pœnitentis, extra Bethaniam illi accepta esse potuisse.

Voluntas dum sub- jicitur, perficitur. 7. Quocirca voluntates vestras (Fratres carissimi) quoad ejus fieri potest, omnino deponite: libertatem Conditori vestro, quam vobis ipsemet elargitus est, in ejus ministris liberè tradite ac dicite. Nolite exiguum vestri liberi arbitrii fructum putare quòd liceat vobis illud, à quo id accepistis, eidem per Obedientiam plenè reddere. Quod cum facitis, non modò non perditis ipsum, verùm etiam augetis atque perficitis: quippe qui vestras omnes voluntates certissimâ rectitudinis regulâ moderamini, voluntate divinâ, quam videlicet interpretatur is, qui vobis Dei nomine præsidet.

8. Ita-

8. Itaque diligenter illud etiam cavendum est, ne Superioris ullo unquam tempore voluntatem (quam ducere pro divina debetis) ad vestram detorquere nitamini: id enim esset non vestram divinæ conformare, sed divinam vestræ voluntatis normâ regere velle, ejusdem divinæ Sapientia ordinem invertentes. Sanè quàm magnus est error, & quidem eorum, quos amor sui obcœcavit, obedientes existimare sese, cùm Superiorem ad id, quod ipsimet volunt, aliquâ ratione pertraxerint, Sanctum Bernardum in hac re præclarè exercitatum audite: *Quisquis, inquit, vel apertè, vel occultè satagit, ut quod habet in voluntate, hoc ei spiritualis Pater injungat, ipse se seducit, si fortè sibi quasi de Obedientia blandiatur: neque enim in ea re ipse Pralato, sed magis ei Pralatus obedit.* Quæ cum ita sint, quisquis ad obedientia virtutem velit pervenire, oportet ad hunc secundum Obedientia gradum ascendat, ut Superioris non solùm jussa exequatur, sed etiam ejus voluntatem, suam faciat; seu potius suam exuat, ut divinam à Superiore expositam induat.

Ordinem invertit, qui voluntatem Superioris ad suam detorquet.

Bern. in Serm. de trib. ord. Eccles. ad Patres in Capitulo.

9. Qui verò se totum penitus immolare vult Deo, præter voluntatem, intelligentiam quoque (qui tertius & summus est gradus Obedientia) offerat necesse est; ut

Gradus 3. Idem sentire, quod sentit Superior.

non solum idem velit, sed etiam ut idem
 sentiat, quod Superior, ejusque judicio sub-
 jiciat suum, quoad potest devota voluntas
 intelligentiam inflectere. Quæ vis animi
 tamen non eâ, quâ voluntas pollet, libera-
 tate prædita est; atque ipsâ naturâ fertur
 ejus assensus in id, quod sibi veri speciem
 præbet; tamen multis in rebus, in quibus
 videlicet cognitæ veritatis evidentia vim
 illi non infert, potest voluntatis pondere in
 hanc potius, quàm in illam partem inclina-
 ri. Quæ res cum incidunt, debet, quis-
 quis Obedientiam profiteretur, inclinare sese
 in sententiam Superioris. Etenim cum
 Obedientia sit quoddam holocaustum, quo
 totus homo sine ulla prorsus imminutione
 Conditori suo, ac Domino per manus mi-
 nistrorum in caritatis igne immolatur; cum-
 que sit eadem, renuntiatio quædam integra,
 per quam omni suo jure sponte decedit re-
 ligiosus, ut divinæ providentiæ Superioris
 ductu gubernandum ac possidendum ultro
 sese addicat ac mancipet; negari non po-
 test, quin Obedientia comprehendat non
 solum executionem, ut imperata quis faciat;
 & voluntatem, ut libenter faciat; sed eti-
 am judicium, ut quæcumque Superior man-
 dat ac sentit, eadem inferiori & recta & vera
 esse

idem esse videantur, quatenus, ut dixi, vi suâ potest
voluntas intelligentiam flectere.

10. Utinam hanc mentis, ac judicii *Paritas à*
Obedientiam ita & intelligerent homines *globorum*
& exercerent, ut grata Deo est, ac omni- *celestium*
bus, qui in religione vivunt, necessaria. *motu.*
Nam ut in corporibus globisque caelesti-
bus, ut alius alium afficiat moveatque, re-
quiritur, ut certâ quadam convenientiâ &
ordine inferior orbis superiori subjiciatur;
sic in hominibus, cum alter alterius aucto-
ritate movetur (quod per Obedientiam fit)
oportet, ut is, qui ab alterius nutu pendet,
subserviat & obsecundet, ut virtus ab impe-
rante ad eum derivetur & influat. Hæc au-
tem obtemperandi, obsecundandique ratio
constare non potest, nisi voluntas ac judici-
um inferioris cum Superioris voluntate ac
judicio congruat.

11. Jam verò si finis & causa Obedi- *Suo judi-*
entia spectatur, quemadmodum voluntas, *cio mini-*
ita & judicium in eo, quod nobis convenit, *mè fiden-*
decipi potest: ergo sicuti, nè voluntas er- *dum.*
ret, cum Superioris voluntate conjungitur;
sic intelligentia, nè fallatur, ad Superioris
intelligentiam conformanda est. *Prov. 3.*
taris prudentia tua, sacræ litteræ monent. 5.
Atque in rebus etiam humanis censent Sapi-
entes, verè prudentis esse, suâ ipsius pruden-
tiâ

tiâ minimè fidere, præsertim in rebus suis dur
 quarum homines animo perturbato ferè bo pot
 ni iudices esse non possunt. Quòd si in re fal
 bus nostris, alterius etiam non superioris ptè
 iudicium atque consilium nostro antepone eni
 dum est; quantò magis ipsius Superioris ubi
 cui nos, ut Dei vicem gerenti, ac divinæ vo fio.
 luntatis interpreti, moderandos tradidimus ler
 In causis verò, personisque spiritualibus et cer
 major etiam cautio procul dubio est necessa bec
 ria, quò gravius est spiritualis viæ periculum ipse
 cum sine frenis consilii discretionisve in ei cip
 decurritur. Quà de re commodè Cassia dau
 nus in Collatione Abbatis Mosi ait: *Nulli qu*

*Coll. 2. c. II. alio vitio tam præcipitem diabolus monachum mi
 pertrahit ac perducit ad mortem, quam cum m
 neglectis consiliis Seniorum, suo iudicio persuas
 serit, definitionique confidere.*

*Damna è
 iudicio
 proprio
 emergen-
 tia.*

12. Præterea, nisi hæc Obedientia ju
 dicii existat, fieri non potest, ut vel consen-
 sus voluntatis, vel executio talis sit, qualem
 esse oportet. Naturâ enim ità compara-
 tum est, ut animi nostri vires, quæ appetiti-
 væ dicuntur, sequantur apprehensivas; &
 nisi adhibitâ vi, voluntas, iudicio repugnan-
 te, diu obtemperare non poterit. Quòd si
 fortè quis aliquo temporis spatio obediat
 per communem illam apprehensionem, quâ
 censetur perperam etiam præcipienti paren-
 dum

dum esse; certè id stabile ac fixum esse non
 potest. Atque ità perseverantia deficit, vel
 saltèm Obedientiæ perfectio, quæ in prom-
 ptè & alacriter obediendo consistit: non
 enim ibi potest esse alacritas ac diligentia,
 ubi est animorum sententiarumque dissen-
 sio. Perit etiam exequendi studium & ce-
 leritas, cùm ambigitur, expediat necne, fa-
 cere, quod jubemur: perit celebris illa O-
 bedientiæ cæcæ simplicitas, cùm apud nos
 ipsos in quæstionem vocamus, rectène præ-
 cipiatur, an secùs; atque etiam fortasse
 damnamus Superiorem, quod ea mandet,
 quæ nobis non ità jucunda sunt: perit hu-
 militas, quoniam etsi ex altera parte pare-
 mus, ex altera tamen nosmetipsos Superio-
 ri præferimus: perit in rebus arduis forti-
 tudo: perit denique (ut summatim com-
 plectar) virtutis hujus vis omnis ac digni-
 tas. Succedunt autem in eorum locum
 dolor, molestia, tarditas, lassitudo, ob-
 murmurationes, excusationes, aliæque vi-
 tia non sanè levia, quibus Obedientiæ præ-
 tium ac meritum prorsus extinguitur. Ita-
 que S. Bernardus, de iis, qui graviter fe-
 runt imperata minùs sibi suavia, sic ait,
Hæc si molestè cœperis sustinere, si dijudicare Serm. 3.
Prælatum, si murmurare in corde; etiam si de Cir-
exteriùs impleas quod jubetur, non est hæc vir- cumcis.

ius patientia, sed velamentum malitia. Quo
si pax & tranquillitas animi quaeritur, certi
hac non fruetur is, qui habet intrà sese cau-
sam perturbationis atque tumultûs, dissen-
sionem videlicet iudicii proprii ab Obedi-
entiae lege.

*Obedien-
tia iudi-
cii quàm
sit neces-
saria.*

Rom. 15.

5.

1. Cor. 1.

10.

2. Cor.

13. 11..

Phil. 2.2.

*Et quàm
grata Deo?*

13. Atque idcirco, tuendæ concor-
diæ causâ (quæ societatis omnis est vin-
culum) tantopere hortatur Apostolus
ut id ipsum omnes sapiant, & dicant; nimi-
rum ut consentientibus & iudiciis & volun-
tatibus, mutuò foveantur & conserventur.
Jam si unum eundemque oportet esse mem-
brorum sensum & capitis; facilè cernitur
utrùm sit æquius, caput membris, an mem-
bra capiti consentire. Atque ex his qui-
dem, quæ dicta sunt hæctenus, satis appa-
ret, Obedientia iudicii quàm sit necessaria.
14. Quàm vero sit eadem ipsa perfe-
cta, gratâque Domino, indè primùm osten-
ditur, quod per eam præstantissima pars ho-
minis ac pretiosissima Domino consecratur;
deinde quòd Obediens ita sit holocaustum
vivum, gratùmque Majestati divinæ, cum
nihil suimet omnino retineat: postremò,
quòd magna est hujus certaminis difficul-
tas: frangit enim sese Dei causa Obediens
ipsemet, resistitque naturali propensione,
quæ omnibus hominibus insita est, ad suam

com-

complectendam sequendamque sententiam. Ex his igitur rebus efficitur, ut Obedientia, tametsi propriè voluntatem perficere videatur, quippe quam reddit ad nutum Superioris promptam ac paratam, nihilominus ad intelligentiam quoque ipsam, ut diximus, pertinere debeat, eamque inducere ad sentiendum id ipsum, quod sentit Superior: sic enim fiet, ut omnibus connixi viribus, & voluntatis & intelligentiæ, ad executionem celerem atque integram veniamus.

15. Videor mihi vos (Fratres carissimi) audire dicentes, de virtutis quidem humilissime necessitate jam non ambigere; illud verò ut cognoscatis vehementer optare, quo pacto ad ejus perfectionem pervenire possitis. Huic ego quæstioni cum S. Leone ita respondeo: *Nihil arduum est humilibus, & nihil asperum mitibus*: modò non desit vobis humilitas, non desit mansuetudo, non utique deerit Deo benignitas ad vos adjuvandos, ut quæ sibi promisistis, ea præstare possitis, animo non solum æquo, sed etiam libenti.

16. Præterea vobis tria nominatim propono, quæ ad Obedientiam judicii comparandum multùm juvant. Primum illud est, ut quemadmodum initio dixi, non intueamini in persona Superioris homi-

*Humilis,
& mitis
facillimè
obedit.*

*Serm. 5.
de Epi-
phania.*

*Tria ad
obedienci-
am judi-
cii compa-
randam
media.*

mi-

x. Non personam Superioris, sed in eo Christum respicere. minem obnoxium erroribus atque miseris ; sed Christum ipsum , qui est sapientia summa , bonitas immensa , caritas infinita , qui nec decipi potest , nec vos vult ipse decipere. Et quoniam conscii , vobismet estis , vos Dei amore jugum Obediendi subisse , ut in Superioris voluntate sequenda , voluntatem divinam certissime sequeremini ; nolite dubitare , quin peragat fidelissima Domini caritas , eorum ministerio , quos vobis præfecit , vos deinceps gubernare , & rectis itineribus ducere. Itaque Superioris vocem ac jussu , non secus ac Christi vocem excipite. Siquidem Apostolus etiam in hanc sententiam scribens ad Colossenses , cum ad obtemperandum Præpositis subditos adhortatur,

Coloss. 3. ait : *Quodcumque facitis , ex animo operamini , sicut Domino , & non hominibus ; scientes quod à Domino accipietis retributionem hereditatis. Domino Christo servite. Sanctus vero Bernardus , Sive Deus , inquit , sive homo , Vicarius Dei , mandatum quodcumque tradiderit , pari profectò obsequendum est curâ , pari reverentiâ deferendum ; ubi tamen Deo contraria non præcipit homo. Atque ità , si non hominem externis oculis , sed Deum inspexeritis internis , haud sane grave fuerit vobis , voluntates vestras at-*

que
etic
stia
rio
apu
pro
ips
ctio
rit
stia
par
du
jub
est
apu
tua
pra
vo
Ca
fer
ea
ca
cu
mi
fil
sta
iis
que

que judicia conformare ad eam regulam actionum vestrarum, quam ipsimet elegeritis.

17. Altera est ratio, ut, quod Superior mandat vel sentit, defendere semper apud animos vestros studiosè nitamini, improbare autem nequaquam. Atque ad eam ipsam rem proderit, bene animatos affectosque esse ad id omne, quod ipse iusserit: sic enim fiet, non solum ut sine molestia, sed etiam ut cum voluptate, lætitiâque pareatis: nam (ut est apud S. Leonem) *Non dura ibi necessitate servitur, ubi diligitur, quod jubetur.*

18. Postrema subjiçendi iudicii ratio est, cum facilior tutiorque, tum etiam apud sanctos Patres in more posita, ut statuatis vobiscum ipsi, quidquid Superior præcipit, ipsius Dei præceptum esse & voluntatem: atque, ut ad credenda quæ Catholica fides proponit, toto animo assensuque vestro statim incumbitis, sic ad ea facienda, quæcumque Superior dixerit, cæco quodam impetu voluntatis parendi cupidæ, sine ulla prorsus disquisitione feramini. Sic egisse credendus est Abraham, Gen. 22. filium Isaac immolare iustus. Sic novi Testamenti tempore aliqui è sanctis Patribus iis, quos commemorat Cassianus, ut Jo-

2. *Iussa Superiorum defendere.*

Ser. 4. de jejunio septimi mensis.

3. *Sibi persuadere, id, quod Superior vult, Deum velle.*

Lib. 4. c. annes 24 & 96.

C

annes Abbas, qui, quod erat ei imperatum, non reputabat utilēne esset an inutile, ut cum aridum lignum tanto ac tam diuturno labore per annum irrigavit: nec utrum fieri posset, necne, ut cum conatus est tam ex animo ingens saxum solus dimovere loco, quod nē multi quidem simul homines impellere potuissent. Quod Obedientiæ genus ipsis interdum miraculū divinitus comprobatum videmus. Nam (ut alios taceam, quos ipsi non ignoratis) Maurus, S. Benedicti discipulus, mandato Superioris lacum ingressus, nec merisus est: alius quidam à Superiore iussu leænam ad se ducere, illam cepit atque perduxit. Est igitur hæc ratio subjiciendi proprii iudicii, ac sinē ulla quæstione fanciendi & collaudandi apud se quodcumque Superior iusserit, non solum sancti viris usitata, sed etiam perfectæ Obedientiæ studiosis imitanda omnibus in rebus quæ cum peccato manifesto conjunctæ non sunt.

Greg. 2. dial. c. 7.
In vitis Patrum lib. 5. libel. 14. n. 4.

Quid agendum, si quid occurrat menti Superioris contrarium?

19. Nec tamen idcirco vetamini, quid fortè vobis occurrat, à Superioris sententia diversum, idque vobis (consulto suppliciter Domino) exponendum videatur, quo minus id ad Superiorem referre possitis. Verum in hac re ne vos amor vestri

judiciūque decipiat, illa cautio est adhibenda, ut animo sitis & ante, & post relationem æquissimo, non solum quod pertinet ad eam rem, de qua agitur, vel suscipiendam vel deponendam; sed etiam ad approbandum, rectiusque putandum, quidquid Superiori placuerit.

20. Atque hæc, quæ de Obedientia ^{Etiã Superioribus} diximus, æquè privatis erga proximos ^{Subordinati ut obediãt al-} superiores, atque Rectoribus Præpositisque ^{localibus} localibus erga Provinciales, Provincialibus ^{erga Generalem} erga Generalem, Generali denique erga illum, quem Deus ipsi præfecit, nempe ^{neceſſe est.} suum in terris Vicarium, observanda sunt: sic, ut & ordinum perfecta distinctio, ac proinde pax retineatur & caritas, finè qua nec Societatis nostræ, nec alterius cujuslibet sodalitiū possit recta gubernatio conservari. Nimirum hoc modo Providentia illa divina, *disponit omnia suaviter*, infima ^{Sap. 8. v.} per media, media per summa, tuos ad fines cuncta perducens. ^{1.} Hinc illa videlicet in Angelis unius Hierarchiæ ad aliam subordinata series: hinc & cælestium, & aliorum omnium, quæ cientur, corporum certis locis ac sedibus inter sese apta connexio, quorum conversiones ac motus ab uno movente supremo gradatim omnes usque ad infimos ritè proveniunt. Idem in

terris cùm in omni civitate bonis instituta legibus, tum verò in Hierarchia Ecclesiastica cernitur; cujus omnia membra & functiones ab uno generali Christi Domini Nostri Vicario derivantur. Et quò accuratiùs hæc dispositio & collocatio custoditur, eò rectior est gubernatio & melior. Contrà verò hujus ordinis negligentia, quàm gravia incommoda multis hominum societatibus importentur, nemo non videt. Atque idcirco in hac, cujus mihi nonnullam procurationem ac curam Dominus tradidit, tam diligenter hanc virtutem exerceri, vigeréque percipio, quasi in ea Societatis nostræ bonum ac salus universa consistat.

*Hortatio
ad Obedientiam.*

21. Quæ cùm ità sint, ut unde exorta est, ibidem terminetur epistola; vos ego per Christum Dominum Nostrum obtestor, qui sese nobis non modò præceptor, sed etiam exemplar præbuit Obedientiæ, ut ad eam virtutem toto pectore incumbatis, & gloriosæ victoriæ appetentes atque avidi, vosmetipsos superare, id est, excelsiorem & difficiliorem animi partem, voluntatem, dico, atque judicium expugnare & subjicere studeatis: quò Dei Domini Nostri solida veraque cognitio atque

que amor vestros ad se animos penitùs tractat, totóque vitæ hujus, & quasi peregrinationis circulo usque eò gubernet ac regat dum vos demum, aliósque complures, vestrá operá exemplóque adjutos, ad ultimum & felicissimum finem, nimirum ad beatitudinem sempiternam perducatur. Vestris ad Deum precibus me valdè commendo. Roma 7. Kal. Aprilis, 1553.

Omniū servus in Domino,

IGNATIUS.

C 3

EPI.